

TENTOONSTELLING

Grenzen aan de vrijheid

De Reuverse Henriëtte van Gasteren maakt zelfportretten in haar eigen huis.

In het Limburgs Museum laat ze nu een serie zien die zich afspeelt in andermans huis.

door Peter Janssen

Het werk van Lilith, zoals Henriëtte van Gasteren zich als fotograaf noemt, is hedendaagse kunst. Wat heeft het dan te zoeken bij een instituut dat zich een historisch en volkskundig museum noemt? Stan Linssen is een van de samenstellers van de tentoonstelling. Hij zegt: „Op deze foto's zie je Limburgse interieurs. Die geven een tijdsbeeld van het wonen in deze provincie, en dus passen ze in ons museum”. Behalve interieurs zie je ook Lilith op de foto's, in verschillende stadia van ontkleedheid. Kun je dat allemaal laten zien in een museum dat

zich afficheert als familiemuseum? „Nee”, zegt Linssen, „hier komen ook ouders met jonge kinderen. We hebben geselecteerd. Sommige foto's vonden we ongeschikt voor dat publiek.” En wat vindt de kunstenaar daarvan? Lilith: „Ik begrijp best dat het museum zijn eigen verantwoordelijkheid heeft. Ik ben zelf moeder van drie kinderen. Toch voelt het als censuur. Ik ben heel trots dat ik daar mag hangen, maar ze hebben me gekortwiekt, en daar kan ik niet goed tegen. Ik hecht aan vrijheid.” Van de mensen in wier huis ze foto's mocht maken, kreeg ze de volledige vrijheid. De bewoners waren zelf niet in huis. Ze gaven haar de huissleutel. Lilith: „Sommigen wilden alleen niet dat ik de slaapka-

mer gebruikte. Verder was ik vrij om te doen wat ik wilde. Maar het vreemde was, dat ik me niet vrij gedroeg. Ik wilde de communicatie aangaan met het huis en achteraf bleek dat ik me onbewust had laten leiden door de indruk die ik van de mensen had. Bij eentje heb ik een foto gemaakt die refereert aan porno. Achteraf vertelt hij dat hij regelmatig naar porno kijkt. Maar van tevoren heeft hij geen enkele aanleiding gegeven voor de gedachte dat hij vaak naar porno kijkt. Zouden er toch signalen zijn die ik opvang? In een ander huis maak ik een handstand tegen een zuil. De bewoner zegt: 'Typisch, tegen die zuil maakt mijn kleinkind ook altijd een handstand'. Kijk, ik had net zo goed een handstand tegen de muur kunnen maken, maar ik deed het tegen die zuil. Je denkt dat je vrij bent en je laat je toch sturen door iets. Zou het een zesde zintuig zijn?’ Lilith hecht groot belang aan het contact met mensen die zich voor haar werk interesseren. Via sociale media, maar ook in het echt. „Op

Arabian Nights (boven) en Lumps. Het beeld op deze foto is gemaakt door de Venlose kunstenaar Arjen Markenstein. foto's Lilith

beurzen komen ze niet alleen voor het werk maar ook voor mij. Voor mijn passie, de verhalen die ik vertel. Ze willen weten wie die vrouw van de foto's is? En dan zien ze dat ik een gewone vrouw ben. Hardwerkend. Drie kinderen die zorg en aandacht nodig hebben.” De foto's, zegt ze, zijn haar dagboek. „Maar ze gaan ook over maatschappelijke thema's. Vaak humo-

ristisch en ironisch. Er is meer dan één betekenis. Ze gaan over vrijheid, vrouwen, de rolverdeling tussen man en vrouw, het moederschap.” Je kinderen beknotten je vrijheid ook. Lilith: „Dat is waar. Maar mijn leven is heel rijk door mijn kinderen. Ze steunen me ook, ze zijn trots op me en ze geven me daarvoor toch een vorm van vrijheid.”